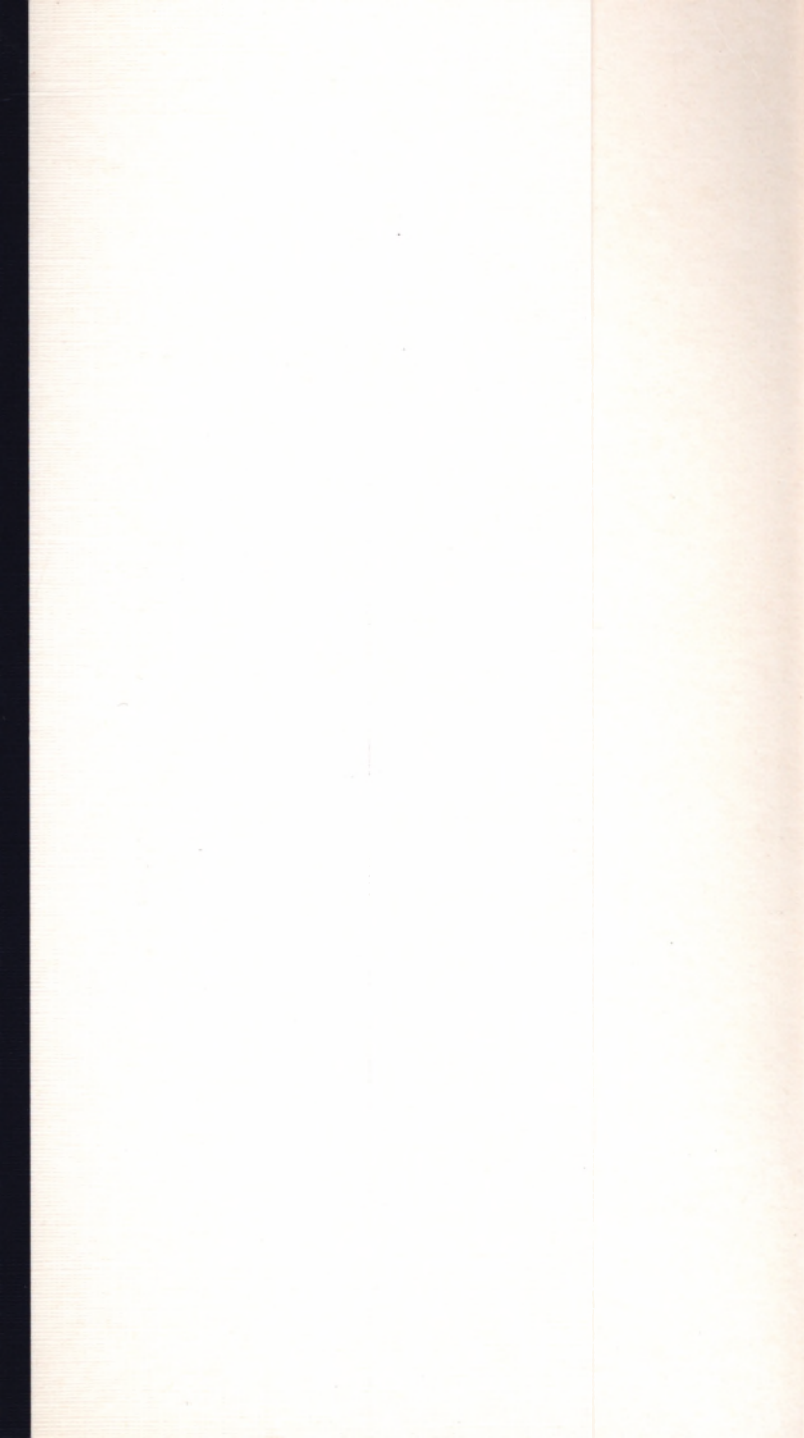

PIROSKA RENTSCH

STUTTGART

PIROSKA RENTSCH
SATU

Pino S. Deutsch

PIROSKA RENTSCH
SATU

Budapest, 2007.

Írta:
PIROSKA RENTSCH

Kiadja:
AGROINFORM Kiadó

Ügyvezető igazgató:
BOLYKI ISTVÁN

ISBN: 978-963-502-874-0

Tartalom

2006. DECEMBER

ÖLELŐ KARJAID PIROS LÁNGOK...	11
SZERESS!	12
CSAK a CSEND...	13
ADJ ISTEN BÉKÉT E HAZÁNAK!	14
HISZEM	15
FÖLDRE HAJLÓ ÁRNYKÉNT...	16
FOLYÉKONY PILLANATOK...	17
MOCOROG bennem a KISÖRDÖG...	18
HELYZET – Kép	19
ACÉLKÉK fölötti RIANÁS...	20
MERT...	21
FORRÓSODIK a SÖTÉT...	22
INGOVÁNY FÖLÖTT...	23
URAM	24
BÁBELI – KÉPZAVAR	25
ÉBREDEK!	26
KAKAS a SZEMÉTDOMBON...	27

2007. JANUÁR

LÁTTAM a CSILLOGÓ FÉNYT!	31
HA a NAP RAGYOGÁSÁBA PILLANTOK...	32
HOVÁ LETTEK?	33
KERESZT	34
FAJRA – SZÍNRE	35
MEGJÁRTAM a „MAGAM – ÚTJÁT”	36
S LETT A FÖLDNEK ÚJ BOLYGÓJA...	37
S MÉGIS, MÉGIS, HOGY BÍZTATOK...	38
A SZABADJEGY sem SZABAD-JEGY	39
LÁTSZAT VAGYOK...	40
LEVERTEK!	41
MERT HÁTHA MÉGIS IGAZ...	42
IDEGEN GYÖKEREK KARJAIBA ZÁRVA	43

2007. FEBRUÁR

VASFOGÚ csend...	47
HEJ, BETYÁROK!	48

RÜGY NESZE KÉL?	49
CIBÁL a LÁNG... ..	50
VÖRHENYES ÁRNYÉK MÖGÖTT	51
VÍZ FÖNT – VÍZ LENT	52
SZELLEM és MŰVÉSZET harca	53
HOLD ŐRÍZZE ARCUNK	54
SZEMEID TÜKRE... ..	55
SZELLŐ ILLAN át SZÍVEM PADLÁSÁN... ..	56
EMLÉKSZEL-E MÉG?	57
SZEMÉRMESEN HUNYORGOTT az ÉG... ..	58
KÖNNYEIMBŐL fonom KOSZORÚMAT	59
A SZÍRTEKET EL KELL FELEJTENI?	60
PORT HINT a SZÉL... ..	61
LISTA	62
A FEKETE nem éppen FEHÉR	63
VÁDLOTT voltam ÁLMOMBAN	64
MI LENNE HA?	65
KÁRTÉKONY egy KUKAC!	66
CÍM nélkül... ..	67
PÁR MEGROVÓ szó FEBRUÁRNAK... ..	68
JELEK	69
IDŐ van!	70
EGY – kis – BIOLÓGIA... ..	71
TÖRVÉNYHOZÓK – bölcsessége... ..	72

2007. MÁRCIUS

KÉR a VILÁG!	75
SATU... ..	76
EGY RÉGI TÉL visszhangja	77
LEVÉL VOLTAM... ..	78
ZENE és LÁNG	79
VÉGZETESEN szükségszerű	80
DÉLIBÁB ködében... ..	81
DÜBÖRÖG a RÖG!	82
SZAVAK	83
VÉDJEGY... ..	84
ÁRNYAK és ÉRVEK	85
EGY GYERMEKDAL... ..	86
SZERELEM	87

JÓ SZÁNDÉKKAL kikövezve	88
HAZUG ÉVSZAKOK...	89
SZÉP volna...	90
NEM – mintha...	91
MINT a SZEGÉNYEK MESÉJÉBEN	92
MINDEN virág MÁSNAK nyílik	92
TALÁN	94
2007. ÁPRILIS	
MEGSEBEZTÉL...	97
CSAK dong, dong...	98
MINT a PORSZEM...	99
ÁLMODJ MERÉSZET!	100
TÁRSTALANUL	101
MÚLIK az IDŐ EGYRE...	102
MINDENKIBEN TÉGED látlak	103
BOLDOGOK-E?	104
MARGÓRA...	105
MÁR DÉR hull hajamra...	106
TE CSÖNDES AVARTEMETŐ	107
ÉVRŐL – ÉVRE	108
JÓZAN MEGADÁSSAL...	109
KÖNNYŰ KÖNNYEKET szeretnék sírni...	110
MERT mi a BÁTORSÁG?	111
VAK VAGYOK...	112
HARMATMÉZ	113
DÉMONOK – Álmodni miért is adtatok?	114
ÖLÉS ELŐTT – Ölelgetés...	115
LÁBNYOMOKAT lépünk...	116
LELÉPÉSKOR is!	117
MEGCSONKÍTOTT mese	118
Egy HAZA panasza:	119

2006. DECEMBER

Ölelő karjaid piros lángok...

Szeress!

Csak a csend...

Adj békét e Hazának!

Hiszem

Földre hajló szárnyként...

Folyékony pillanatok...

Mocorog bennem a kisördög

Helyzet – Kép

Acélkék fölötti rianás...

Mert...

Forrósodik a sötét...

Ingovány fölött...

Uram

Bábeli – Képzavar

Ébredek...

Kakas a szemétdombon

ÖLELŐ KARJAID PIROS LÁNGOK...

Mint tűzvörös izzó kardvirágok
Ölelő karjaid piros lángok

Mint zölden elnyúló selymes rét
Üzeni szíved lüktető csöndjét

Mint kibomló fehér liliomok
Pompáznak véredbe oltott illatok

Mint halványkék égi derengés
Melletted láncokat oldó az ébredés

Lépteid gyöngyszürke harmata
Léten ringatózó szellőnek dallama

SZERESS!

Szeress, szeress!
Időzz velem puhán
Mint régi álmán
Hegyóriásból kiszakított
Rózsaszín márvány
Szeress!
Akkor is – Ha...
Száguldó lényem
Virágzó tavaszán
Bénító titkok árnyán
Rejtélyek ragályán járván
Nem adhatok mást
Mint illanó pillantást
Öröktűz égette testből
Csak röpke villanást
El nem eresztő
Nyugtalan vibrálást
Éj sugarával kötözött
Sebzett elmúlást...

CSAK a CSEND...

Csobbán a kanál
Hab szendereg
Édes ízével
A kávé
Cseppje cseng
Asztalon papír
Toll
S
Kereszt
Azon túl semmi
Csak a csend...

ADJ ISTEN BÉKÉT E HAZÁNAK!

Adj Isten békét e Hazának
Nyugalmat
Szendergő helyett
Viruló álmokat
Add meg Isten, mit szívek kívánnak
Nyugalom szigetét e háborgó
Hazának

Adj neki fényesen világló értelmet
Adj neki
Patyolat-folyóban szentelt történelmet
Adj neki
Tiszta lábbelit
Hogy átszelje századok szennyeit

Adj Isten
Friss harmatban megfürdetett
Hazát
Hogy feledje
Zsarnokok
Okozta bánatát!

HISZEM

Hiszem

Az emberanyag, szívós a rombolás ellen
A testvérietlenség kegyetlen fogaskerekében
Hiszem

A régi idők siralmas omladékain
Iszapon – Lehúzó lápokon átkelve

Egyszer
Kitisztul a világ meghasonult lelke

FÖLDRE HAJLÓ ÁRNYKÉNT...

Lennék útszéli fakereszt
Hit, mely gyökeret ereszt
Tépné bár vad, gyilkos orkán
Marcangolná ezernyi véres száj
Maradnék útszéli fakereszt
Hit, mely gyökeret ereszt

Lennék számon kérő akarat
Mely a világosságra rámutat
Tombolna bár vad, gyilkos orkán
Ellenkezne ezernyi véres száj
Maradnék számon kérő akarat
Mely a világosságra rámutat

Lennék védelmező égi árnyék
Mely földre hajló szárnyként
Terelne vad, gyilkos orkánt
S némítana ezernyi véres száj't
Volnék bár útszéli fakereszt
Hit, mely gyökeret ereszt...
Maradnék számon kérő akarat
Mely a világosságra rámutat...

FOLYÉKONY PILLANATOK...

A pőrét talp alá dicsérik

Első-vérig

Sáfarkodik, ám mégsem

Végig

A kígyó is levedli bőré

Szabály

Lángelmét nem olt a polgár

Íme

Farsangi király voltál
Cafrangokba öltözött lélek

Jóságot üvöltő véreb

Hangod csapkod

Hó hull

Hamvaz a Szerda

Harang kondul

MOCOROG bennem a KISÖRDÖG...

Mocorog bennem a kisördög
Hol sejlik a vonal, az a szög?
Hol léphetném át a „ködöt”?

Lehetnék ez – vagy inkább amaz
Például hétmérföldig látó vigasz
Vagy függönyét lebbentő tavasz...

Más emberi formát is ölthetnék
Jókedvűt, derűset vagy bölcselmét
Néha lennék nagyszakállú
Vagy éppen szalmabábu
Manócska, icipici kobaltocska...

Olajmágnás sem lenne rossz
Éppen nekem való poszt
Én lehetnék, ki oszt-szoroz
Jutna ennek is, annak is, – míg mérem
Lenne sok boldog vendégem
„Kalaptartó” legénységem...

Mocorog bennem a kisördög
Hol sejlik a vonal, az a szög?
Hogy léphetném át mi örök?
Szívesen megkettőzném magamat
Hogy álmaimmal s magammal
Versenyt futhassak...

HELYZET – Kép

Mennyi léken járó hejehuja
S mennyi „táblás” hebehurgya
Kevergeti – Kavargatja
Fennhangon űzi – Csavargatja
A napok tarok lapjait
Felszínt ás – Átcsapol múlt lápjait
Lép göröngyről – göröngyre
Ám soha nem egyről a kettőre
Öntelten várja – hogy
Napkelet királya – Neki
Adja fénylő kincseit
Tornyok, magaslatok dicséreteit

Mennyi léken járó hejehuja
S mennyi „táblás” hebehurgya
Toporog a Föld-zátonyán
Leselkedik zavaros kutak alján? !

Ám ördögtől nyüves
Kártyát kevergető sakál
Tiszta forrást hiába keres
Még véletlen sem talál...

ACÉLKÉK fölötti RIANÁS...

Mintegy merész kékség
A férfi szerelmi készség...

Ha

Rátör a vad éhség
Csiszolatlan merészség...

Ha

Sejtjeiben szerelem üzen
Acélkék fölötti rianás...
Planétán térdeplő megadás...

Ám, amint „súlyom-tollra” lel
Már „sasoknak” felel...

Két tűz között jár
Mint egy türkizbe öltözött császár...

MERT...

Bánt az igazságtalanság
Bánt a kiszolgáltatottság

Mert

Füstszagú...

Mert

Ürül általuk a lélek

Mert

Bizonytalanná tesz az élet...

Bujkálunk, mint szökött fegyenc

Mert

Az élet földiút-rendszerében
Nehéz a járás az egyenesben

Mert

A mindennapok zilált fészkeiben
Szakadékos könyörgéseiben
Homályosan veszik el a hang...

FORRÓSODIK a SÖTÉT...

Parázson forrósodik a sötét

Háborúk pora esti sörét

Alagút – Fény útja egy

Ködös a szín – Mely árnyékot vet

Málló levelek facsarta szenny

Botorkáló földgörgetegek

Reszkető félelmek

Világtalan virágait

Szülik meg!

INGOVÁNY FÖLÖTT...

Válladon robbant az élet gátakat
Nem kímélte sem, anyádat, sem apádat

Sárarany-kárhozat nyit sikongó hantokat
Nekem sem kíméli parttalan vállamat

Keserű az íz, mit naponta lenyelek
Ma nem vigasz idegen bujtató liget

Sem csöndesen kanyargó hűsölő folyó
Sem tiszta tükrével csalogató tó

Hiába törekszünk Igazságra – Jóra
Tetteket kívánó bűnoldó-szóra...

Ingovány fölött bátortalan léptek...
S változatlan telnek a torkon ragadt évek

URAM

Te vigyázol minden keserű kínomra

Könnyben ázó gyötrelmemre

Mi lelkeket nyomja

Hajnalderengésre

Fáklyám égésére

Szívem verésére

Szellemem tétova

Útkeresésére

Szánalmasan gyarló emberi lényemre

Szemembe fényt csalsz

Hogy higgyek

Hogy élhessek

Úgy

Mint a bátrak

Hogy örülni tudjak.

Irgalmad, óh, oly roppant magas...

Féltve óvsz

Terelsz

Hogy hazajussak...

BÁBELI – KÉPZAVAR

Az Úr 2006-dik rohanó évében
Újra gyülekezik a Nép
„Bábel – Tövében”
Szellemárnyékok
Világhálós sikátorok
Letölthető megnyilvánulások
Sikolyok
Sóhajok
Különleges óhajok
Tömik meg
A weblapot
Bábeli – Képzavar
Tölts be
A világra nyíló
Internet ablakot...

ÉBREDEK!

Ébredek...

Mellettem... hazudik az idő
Mögöttem... röhög az emlékezet

Hahotája – Na! – És? – Ha!
„Hazugság-gyülekezet”

Egyensúly
Ormótlan, békétlen sziget

Sarában csapzottan csahol
Régi – és – Direkt...

Esnek a szavak akár a hó
Akár a „lövedékgolyó”

S böffent az egészre a jog
Az „anno”

Porszemek fújják bújukat
Időnként megpendítve húrjukat

Köd szital az üres zsákon
A kör egyszer magától bezárul?

KAKAS a SZEMÉTDOMBON...

Ma képernyőn láttam
Tokája – pozíciója régi
/ Újra fölfutott /
S eszembe jutott...

Kakas a szemétdombon...

Anno

Bámult rám

Próbált rábeszélni...

Két ajánlót kell csak megkérni

Mivelhogy kezeskedni...

Ezek közé?

Elnéztem a feje fölé

Félénken – ám büszkén

Próbált makacsul

Majd hitegetőn

Édesgetve – bár már fenyegetőn

Fölfelé a lejtőn

Mert a létra...

Tudja...

Van alsó és felső foka

Fölviszem – ha...

Más lesz az élete

Mondta

S remegett tokája...

Majd megbánja!

Ha nem fekszik

Hidegre teszik

S akkor megtudja:

A gyümölcs csak melegben érik...

2007. JANUÁR

Láttam a csillogó fényt...

Ha a Nap ragyogásába pillantok

Hová lettek?

Kereszt

Fajra – Színre

Megjártam a „magam-útját”

S lett a Földnek új bolygója

S mégis, mégis, hogy bíztatok...

A szabadjegy sem szabad-jegy

Látszat vagyok...

Leverték!

Mert hátha mégis igaz...

Idegen gyökerek karjaiba zárva...

LÁTTAM a CSILLOGÓ FÉNYT!

Elődeim látták, amint a zsinór széjjel – vágatik

Látták a bába bütykös ujjait

Hogyan babrálnak a csomón...

Látták felcseperedni valóm...

Ám nem látták mi láthatatlan

Mi elvilágiasodott elmével felfoghatatlan

Mi bütykös kezeknek már megfoghatatlan – Én láttam...

Unokáim szemein keresztül láttam...

Láttam a csillogó fényt – Amint a kertben ücsörögve

Totyogó unokám – ölembe temetkezve

Apró ujjacskáját felemelve: – Ha!

Mosolygott az égre – Majd felém:

Hallom a zenét! Ez az én zeném!

Angyalok hozzák felém! – Ragyogta

A két szikrázó csillagocska...

Valóban. Halk zene szállt a kerteken át... ami

Neki fönről jött – Mert ő még fönt is járt -

Lent kószáló lelke szépet, biztatót fönről várt

Láttam a csillogó fényt...

S láttam – másik unokám ki még egy éves sem volt

Keresztelőjén a pappal társalgott

A pap mondta az igét – S ő válaszolt

Saját nyelvén hosszan, időben válaszolt

Ült, mint egy közénk pottyant kis öreg

/ Apró mellénykében nyakkendővel díszelgett /

S fogadalmat tett...

Számunkra már érthetetlen nyelvet pergetett

Láttam szemein keresztül – Érti, mire készül...

Láttam a csillogó fényt...

Az első unokám egy dombtető szellőjárta ormán

Kéken lebbent fátyolt s eltűnik némán – Jelezven:

Idő kérdése és megérkezik már!

A következő, a kórház rideg folyosóján – Az elválasztó

Hideg ablakán át, int – Megemeli apró kezét, rám nyitja szemét

S mosolyog: – Na, mit szólsz? Itt vagyok!

S később, láttam legkisebb unokám alvó angyali arcán is – Boldog

Még valahol máshol jár... ha itt van is...

HA a NAP RAGYOGÁSÁBA PILLANTOK...

Szememben a könny, mint hullócsillagok

Ha a Nap ragyogásába pillantok

Sejtelem

Hallgatag vak varázs

Íriszbe hatoló tűz...

Lobogok

Mint szikrázó hulló csillagok...

Leborulok...

Hullámozó kékség – Aranyló hívság

Izzasztó hő – cikázó fény – világosság

Csúcsra törő tántorgó bizonytalanság

Szelíd kezekben szenvedő akarnok

E pillanatokban

Mind – mind

Én vagyok...

HOVÁ LETTEK?

Hol vannak a bátor „Dugovicstituszok”
A „Dobókaticák”, hogy lerántsák a „magaslatról”
Az elférgesedett szennyes retorikát?

Mit szólna Árpád – Látva kárát
Pecsenyéjét sütögető maradékát?

S mit szólna István feléledve – Ráébredne
„Naggya” ivadéka nincs megkeresztelve?

Nincs a keresztvízben megmerítkezve!

Hiúzként éli életét
Pogányként szidja Istenét!

Földbe ásatná ismét összes hitetlenét
S lovas hadával tiportatná fejüket szét?

Vagy megsarkantyúzva a mént
Faképnél hagyná kárhozott népét?

Hová lettek a „Dugovicstituszok”
A „Dobókaticák”, hogy bátorságukkal
A példát megmutassák?

KERESZT

Gyermek – ha tervez
Idegen arc lesz
Álmodni
Így
Tanul
S itt marad
Zálogul
Nemzedék imában
Örökös igában...

FAJRA – SZÍNRE

Lehet bár fekete, fehér
– Igen és nem –
Az ő Istenük – Az én Istenem
Ős szeleknek viharában
Ég hatalmas árnyékában
E földi vendéglátásban
Idő-mérték sodrásában
A csillagok fényes eresze alatt
Lelkünk egy tőről fakadt
Együtt szítjuk élet-tüzét
S várjuk
Üdvösségünk hívójelét...

MEGJÁRTAM a „MAGAM – ÚTJÁT”

Megjártam a „magam-útját”
Egy lépés előre –Három hátra
Így fogyott az évek száma
Szaggatott – Boldog – Szomorú
Minden nap csatatérre induló
Bal kéz elvette mit jobb adott
Napsütéses fagy lehelte az ablakot
Ha fél szárnyát felemelte a remény
Rögvest elillant az esély
Fordulóra – Forduló jött
S markába vigyorogva
A látszat győzött...
Tanultam...
Álruháknak – Álarcoknak
Árnyékában
„Szemezgetem”
Mi még jussom van...

S LETT A FÖLDNEK ÚJ BOLYGÓJA...

Isten kicsi kovácsai
Szorgosan kezdtek kalapálni
Kalapálták a fényes hajnalt
Addiglan míg el nem hasadt
Lett belőle sok apró szög
Sok-sok apró fényes eszköz
Majd
Isten kicsi ácsai
Létrát kezdtek ácsolni
Midőn elkészült a létra
Alsó – Fölső
S a sok-sok foka
Isten kicsi munkásai
Kezdek a létrán felmászni
Felcipelték a nagy Napot
A nagy égi kalapot
S Isten kicsi kovácsai
Újra kezdtek kopácsolni
Egyenként verték be a sok szöget
A sok apró ütközőket
S midőn az ezer meg ezer fény-eszköz
Megerősítette a Napfényközt
Tért nyugovóra a sok apró szolgálta
S lett a Földnek egy új bolygója
Világító koszorúja

S MÉGIS, MÉGIS, HOGY BÍZTATOK...

Rosszul vártatok a virradatot!
Akkor dicsőítettétek – Mikor még nem ragyogott
Mikor még épphogy elhalkult a sírás
Mikor a lélek nyomora épphogy elnyomta
A megszokott ásítást...

Mikor még nem volt kész az erő...

Mikor még ijedt szárnyain verdesett
A dédelgetett jövő

Rosszul vártatok a virradatot!
Akkor dicsértétek, mikor még nem ragyogott
Mikor a felleg még csak félig takarta ki az eget
Íme láthatjátok...
Felesben a Nap nem ragyoghatott
S mégis, mégis, hogy bíztatok...

A SZABADJEGY sem SZABAD-JEGY

A fáj – csak azért fáj, hogy fájjon
A száj – csak azért jár, hogy járjon

A néma szó – néma maradt
Az akarat – sem akarhat

A makulátlan – sem makulátlan
A példátlan – sem példátlan

A mocsok – sem mocskos
A gyilkos – sem gyilkos

Ami közelgett – sem közeleg
A szabadjegy – sem szabad-jegy...

LÁTSZAT VAGYOK...

Behunyom szemeim
És
Idő vagyok
Száguldó idő vagyok
Dal vagyok
Önmagam lüktető dala vagyok
És
Folyó vagyok
Önmagam áradó folyója vagyok
Tűz vagyok
Önmagam égető tűz vagyok
És
Világosság vagyok
Önmagam világossága vagyok
És
Képzelet vagyok
Önmagam alkotta, képzelet vagyok

Anyag vagyok
Önmagam emésztő anyaga vagyok
S
Kinyitom szemeim – Csak
Látszat vagyok
Önmagam másának látszata vagyok...

LEVERTEK!

Átverték!

Villámként sújt le a szó – a vallatásban a „hit” a vádló

Mennydörög a düh – tüzet okád a mámor...

Messze világít – Túl a határon

Felragyog a tenni kész eszmélés

A vajúdó idő szülni kész

Zúg az utca – Zúg a tér

Az ész – a szív – kitartást ígér

Ám alighogy a bátor felülkerekedik

Körötte kemény bakancs szaga kering

A harácsoló – parancs – osztó fegyvert ránt

Lövedék okádta puskát

Lila-ködben rúg a bakancs – üt a bot

Fájdalmasan sikít az elvesztett holnapod

Levertek!

Maradj nyugton horda...

Viseld magad balga...

Mint viseli bilincseit a jól-nevelt szolga!

MERT HÁTHA MÉGIS IGAZ...

Panaszkodik a nép már megint
Apad – És végsőt ráng
Megkezdte haláltusáját
Úgy járt – mint a hal – amint fejbe vágták
Mikor megtudták
Az urak üresre nyalták az ország fazekát
Már megint
És kitudja hányadszor
Ország adóssága nyugszik a vállukon
Hiába, no...
Mégsem kérhető számon, az urakon
Miért nem osztozott a néppel a fazékon?
Inkább
Koplalni fog – összebb húzza derekát
Mert
Hátha mégis igaz – hogy:
Az urak értük nyalták üresre az ország fazekát...

IDEGEN GYÖKEREK KARJAIBA ZÁRVA

Bölcs atyák nem hallják
A gyökér elfojtott sóhaját
Ezredvég és nemzedék
Dőlt halomra
Mielőtt
Leereszkedék
Le – a pokolba
S föl...
Miután lealázatosították
Veszett szavakat acsarkodva
A kopár hegyre taszították
Idegen gyökerek karjaiba zárták
Kínokban vajúdva magukra hagyták
Erjedni a gyökér sóhaját
A mindig bölcs atyák...

2007. FEBRUÁR

Vasfogú csend

Hej betyárok!

Rügy nesze kél?

Cibál a láng...

Vörhenyes árnyék mögött

Víz fönt – Víz lent

Szellem és művészet harca

Hold őrizze arcunk

Szemeid tükre...

Szellő illan át szívem padlásán...

Emlékszel-e még?

Szemérmesen hunyorgott az Ég...

Könnyeimből fonom koszorúmat

A szirteket el kell felejtetni?

Port hint a szél...

Lista

A fekete – Nem éppen fehér...

Vádlott voltam álmomban

Mi lenne – Ha...

Kártékony egy kukac!

Cím nélkül...

Pár megrovó sor februárnak

Jelek

Idő van!

Egy kis biológia...

Törvényhozók bölcsessége...

VASFOGÚ csend...

Csordogáló kút – vasfogú csend

Látszat béke

S hunyorgó emlékezet

Mely a fenséges Erdélybe bevezetett

Az út mentét koszorúzták leromlott

Elhagyott pajták

Elárvult gyümölcsfák

Égre meredő kereszték

Rozzant porták – melyekben...

S egyszer csak egy templom jött velem szemben

Tornya szép, míves, büszke torony

Színe vakító – mint a tisztaság

Egyszerűség takargatta hűs falú oldalát

S mikor beértük egymást

Ismerősként mutatta homlokán

Az Írást!

S amint fölnéztem – fölötte a testetlen végtelen

Ott fönn egészen a mennyen...

A felszaggatott felhők elnyelték a Napot...

Mégis megnyíltak az égig érő havasok

Emberek jöttek – csizmásan, kucsmásan

S megéreztem: magyarok

S éreztem azt is – mennyire szegények

És mégis mily gazdagok...

HEJ, BETYÁROK!

Hej, betyárok hol vagytok ti már?
Ti, akiknek „anno” bitó jár’
Hé! Te már nevesincs betyár
Látnád utódod, elcsodálkoznál
Hogyan rabol autót, bankot
Öreget, gyereket
Hogyan csapol Internetet
Ez aztán a dús-keblű világ!
Alkalom adtán a szegényt is kifosztják!
Alkalom pedig virágzik bőviben
Az urak ma is urak a bőrükben
Hej, betyárok!
Ti lobogó gatyások
Csodálkoznátok, ha látnátok
Mily elegáns gatyát viselnek
A mai betyárok!
S mi az, az egy-két ló
Mit ti elkööttetek s rajta szélvészfént
Sebesen szöktetek
Ma egy egész ménes dübörög alattuk
Hej, betyár... itt a „Kánaán”!
Változott az ár...
Lókötőnek bitó már nem jár!

RÜGY NESZE KÉL?

Új termést ígér a tavasz
Ígéri:
Új virágokat fakaszt

Lebben a szél...
Illan a tél...

Rügy nesze kél...
Kikelet piheg...
Gyöngyözve ébredsz
A tavasz zajos csendjén...

CIBÁL a LÁNG...

Vagyok... – S ezáltal szabad sem

Korlátoz gyengeségem

Érzések előtt bújni szeretnék

Rejteni húrjaim lüktető zenéjét

Menekülni – Mint sebzett vad

Tagadni

Ám tagadni önmagam

Bűn

Nem szabad

Hordom létnek titkos örvét

Mint pokol a tüzét

Cibál a láng

Báb vagyok

Áttüzesedett forrongó sár vagyok

Könnyé vált zuhatag

Isten adta földből gyúrt adag

Melyből kényszerítő vágy fakad...

Ám – Vagyok

S ezáltal szabad sem

Csak

Korlátok között vergődő sólyomszem...

VÖRHENYES ÁRNYÉK MÖGÖTT

Mint valami zöldszemű szörny
A vörhenyes árnyék mögött
Ismét talpra szökött
S hitet tett
A közöny
S ki viaskodó
Szépszavú álmodozó
Szelíd acélkék között gondolkodó
Elcsuklott...
Mint
Elcsuklott a dal...

A vörhenyes árnyék mögött
Csak
Elhagyott csönd nyöszörög

VÍZ FÖNT – VÍZ LENT

Fölöttem tajtékzó Óceán
Alattam tajtékzó Óceán
Csobbanó – Illanó élet
Víz fönt – Víz lent
Körbevesznek – Ölelnek
Átszőnek
Testes – Ismeretlen közegek
Titkos metafizikai rendszerek
Fölényes Elme diktálta érvek
Kísérnek
Tisztánlátás nélküli fejezetek
Víz fönt – Víz lent...
Jelentéktelen kutatni
A szükségszerűséget
Szent
Az Igazság
Ezüstfehér s gömbölyded.

SZELLEM és MŰVÉSZET harca

Szellem és művészet hajszolva
Veszik birtokukba

A

Világos, szelíd magánhangzókat
Legyőzve és szétszaggatva

A

Sötét, hűvös mássalhangzókat
S mint démonok
Mint koboldok

Az alkotás lázától gyötörve
Elragadtatásokban kimerülve

Újjá születve

Érzékek

Idegek

Gondolatok

Szellem kígyóitól megfosztva

Szentség és gerjedelem között

Lesznek

Érzők

Elevenek

Boldogok

HOLD ŐRÍZZE ARCUNK

Hold ragyog

Nesztelen

Kedvesem

Ha akarod

Öleljen karod

A csönd cinkosunk

Hold őrizze arcunk...

SZEMEID TÜKRE...

Szemeid tükre
Liliom
Bársony-kék liliom
Árnyék benne a Nap
S fény a kék liliom

Szemeid tükre Óceán
Végtelen kék Óceán
Egy darab éj...
S mily mély...
Mily mély...

SZELLŐ ILLAN át SZÍVEM PADLÁSÁN...

Szellő illan át szívem padlásán
Mint illant hajdanán ifjú évek tavaszán
A titkok aranyhabos hajnalán

Szellő illan át szívem padlásán
Vágyódó halk ütem harangján
Dalt dúdol hunyorgó hangján

Szellő illan át szívem padlásán
Lomokkal teli porosodó polcán
Lebbent pókhálót elfeledett álmán

Szellő illan át szívem padlásán
Idővel szegett foltos zegzugán
Kísértetként suhan éveim panaszán...

EMLÉKSZEL-E MÉG?

Úgy sírt, jajongott a szél
Beleborzongtunk
Mint a reszkető falevél – Ki tudja:
Útja egyszer véget ér...
Majd csattogó villámfény
S az ég végtelen terhe alatt
Könnyezve meghasadt
Dühödt jég esett
Kétségbeesetten verte a tetőket
S hirtelen
Sötét lett
Zord éj fedte be az eget...
Te a cigarettádat kerested
Éreztem – Kínos az ölelésed
Már nem forró a leheleted...
Füst szállt fel – S kopogott a jég...
Emlékszel-e még?

SZEMÉRMESEN HUNYORGOTT az ÉG...

A félhomályban olyan volt
Mint a vetkőző rét
Holmija szanaszét

Szénája-szalmája borzasan árva
Búzavirág kukucskált
Szemének sarkában

Pipacs nyílt lába nyomán
A gyalogút keskeny tomporán
Lüktető porfelhőt kevert a szél

S a csintalan kóbor báj
A kacér
Tavaszbalsamot hintett szét...

Opálos szemével lenézett
S szemérmesen hunyorgott az Ég...

KÖNNYEIMBŐL fonom KOSZORÚMAT

Újra jöttem...
Mint fáradt zarándok – Előtted
Fagyott sugárként állok
S lezárt hantodra
Könnyből pergetek harmatot

Újra jöttem...
Porban és viharban
Minden pillanatban
Örökös gyászban nélkülöd
Lelkemben őrizlek

Újra jöttem...
Csak állok...
A gondolat hallgat...
Fojtott csend morzsolgat...
Könnyeimből fonom koszorúmat...

A SZÍRTEKET EL KELL FELEJTENI?

Hangod és lépted
Hallom és látom
S a szemed!
Remegve kérted:
Kínál a tájék
Önti sugarát az ég
Kék lángja mind miénk
Tarkára szőtt színeken
Törékeny szirteken...

Na, ne bomolj!
Rád férne egy mosoly
Nem mi, a szerelem a gyarló
Hidd el, ritkán nyílik meg-e ajtó
Nézzünk be
A titok odabenn lapul...
Mondod
S kezed simogatásra mozdul
Na, kedves...
Ne vedd a mindennapot alapul
Föld és Ég e parázstól izzik
A tenger titka is ebben hullámszik
Az élet kusza zűrzavara
Ne hagyd, hogy szíved megzavarja...
Bűn? – kérdezed
S hanyatlak a kezed...
Láttad volna a szemed!
Mily bánatban úszva felelted:
Ha nem ostromolja senki és semmi
A szirteket el kell felejtetni...

PORT HINT a SZÉL...

A lassú léptű évek felgyorsultak
S szállnak, mint az ének
Határszéli ingó lelkünk
Csak-csak megbékélnek?
Talán holmi illó fény
Még vár?
Bársonyos éj, némi árny
Port hint a szél...
Átsuhan szememen
Álmodó szempár
Lámpák ívköre
Kigyúl – Surrog
Marasztalna – Eresztene
Bizonytalan a bizalmas távol
Okok-okán... Bár...
Vendégségbe
A szerelem vagy a halál vár?

LISTA

Egy kiló vágy
Egy kiló remény
A felár – igen kemény...
Voltam „égő házból” menekülő
„Folyó” zavaros vizét szemlélő
Ettem sületlen kenyeret
Szedegettem a kegyeket
Számítalan vonat ment el mellettem
Ott hagyott
Csak füstöt ontott
Bíztam kikben nem kellett volna
Naivságba bebetonozva
Porba hullottam
Majd újra felálltam
Olykor reszkettem
Nem létező vágytól szenvedtem
Gáncsoktól lett gyengeségem
Gyengébb
Esélyem – Álság
Hiábavalóság
Töltött ki nyűgöket
S lettem még nyűgösebb
Nem láttam át a falakon
Nem volt, aki rámutasson
Kínlódva szedtem a „morzsát”
Mit más megunt s eldobált
Jogot formáltam magamhoz
Nem jutott – Csak robothoz
Költözködtem, mint a fecske
Nem kötött semmi sem egybe
Így teltem becsapva én!
S élte éveit a vágy s a remény...

A FEKETE nem éppen FEHÉR

Ássák – Kaparják a gödröket
Mélyítik a felszíni rekeszeket
Kagylóhéj – Moszadék – Szakadás
Oltalmazhatatlan a pillantás:
A fekete nem éppen fehér...
A „markoló” rögvest a röghöz ér...

Igaza van egy tisztelt kollegának
Minél mélyebbre ásnak
Annál nagyobb lesz a gödör
Mennél többet elvesznek
Annál inkább nő...

VÁDLOTT voltam ÁLMOMBAN

Vádlott voltam álmomban
Mert cseresznyét loptam
A bíróság kérte:
Kössem fel magam...

Tiltakoznom kell tisztelt...
Nem vállalhatom magamra e tisztet
Semmi kedvem még meghalni
Szeretnék még maradni
Túlélő szeretnék lenni
Szeretnék még meggyet is enni...

MI LENNE HA?

Mi lenne, ha
a fejünk sose fájna?

Mi lenne, ha
a „vak” is mindent látna?

Mi lenne, ha
a „hajnal” többé nem hasadna?

Mi lenne, ha
a „bőségkosara” valóban megvalósulna?

Mi lenne, ha...
Ó! Lenne, ha!

Az ember – az örök haramia
Kapzsi öklét társa arcába mártva
Követelné jussát a saját asztalára
S egykettőre vagy háromra
Kiürülne a „bőség kosárkája”

A fejünk újra fájna
A „vak” sem mindent látna

De mégis – Mi lenne, ha:

A haramia is elgondolkodna
S virágot tűzne a gomblyukába?

KÁRTÉKONY egy KUKAC!

Arról lehet felismerni

Hogy:

Ha behunyod a szemed
Zöldnek látod
Akár egy pondrót...

Ha kinyitod a szemed
Akkor is zöldnek látod
Akár egy pondrót...

CÍM nélkül...

Látod? – Hallom...

Az ég foncsorja földdel teli

Férges visszhang

Vékaszám a kár

A ripacs és a kontár
Szabadon vájkál

Tenni kéne

Eleresztve

Kantárt – Zablát

Védeni a jognak jogát...

Mert láthatod – Ezek nélkül

Az idő is elévül...

PÁR MEGROVÓ szó FEBRUÁRNAK...

Üdvözöllek nyűgös Február!
Enyhe napjaid hó nélkül telnek
Bár...

Mégsem szenvedhetlek
Torz vagy
Meghazudtoltad önmagad
Nyűgös vagy és szeszélyes
Rám-nézve kifejezetten veszélyes!
Illúzióromboló...

JELEK

Pont – vesző – kérdőjel

Zárójel...

Mit zárjak be?

S a vesző miért vár folytatást?

Pontot teszek a mondat végére.

De ki válaszol a leírt kérdésekre?

És itt van a kettőspont:

két határozott légypiszok.

Meg kell erősítenem.

Ő is folytatást vár tőlem.

S lopja magát tovább

a többi jel.

A felkiáltó megsértődik, ha

nem kiáltom fel!

S itt fekszik e kesze-kusza

vérszegény vonalacska...

Kérdem tőle:

Rakjalak valahova?

Választani akarsz

vagy talán összekötni?

Neki teljesen mindegy – feleli.

Nem így a kényes duplavesző!

/ a macskakörmökre emlékeztető /

ő kikéri magának – ő felsőbbrendű!

őt illik rangjához méltóan

Idézőjelbe tenni.

Hiába keverném – kavarnám

Mind a helyén érzi jól magát

Ha henyén ide-oda ültetném

Fejére állítanák a mondandó sorát!

IDŐ van!

Tisztelt „Giganti úr”!
Csak a forma kedvéért:

Köd van

Fagy van

Félelem van

Nyomor van

Fal van

Idő van!

EGY – kis – BIOLÓGIA...

A csigák síkos has-lábukon csúsznak

Előre!

Laza talajú országokat kedvelnek.

Hajlékony

Nedves

Lágy

Gyorsan emészthető

Aljnövényzettel táplálkoznak.

A legnagyobb

Példányok

Tüdővel rendelkeznek.

Szívvel nem.

TÖRVÉNYHOZÓK – bölcsessége...

A törvényhozók régről tudják
A polgárok megkívánják
Hogy őket hitegessék – elámítsák
/ közérzetüket e módon biztosítsák /
Így nem érzik a jogbitorlás súlyát

Mi kezdetben törvénytelen
Áthullik az emlékezeten – mondá a bölcs:
Homályba vész
Mit nem tart számon az egyszerű ész...

u.i:

„Cum veritatem qua liberetur ignoret, expedit quod fallatur.”

„Minthogy az igazságot, mely által szabaddá tehetné magát,
nem ismeri: rászolgál arra, hogy rászedjék őt.”

/egy ügyes államférfi mondása/
Idézet Pascal – tollából

2007. MÁRCIUS

Kér a világ!

Satu...

Egy régi tél visszhangja

Levél voltam...

Zene és láng

Végzetesen szükségszerű

Délibáb ködében...

Dübörög a rög!

Szavak

Védjegy...

Árnyak és Érvek

Egy gyermekdal...

Szerelem

Jó szándékkal kikövezve

Hazug évszakok...

Szép volna...

Nem – mintha...

Mint a mesében

Minden virág másnak nyílik

Talán

KÉR a VILÁG!

Adjatok, adjatok!
Csöndet e világnak
Elvadult eszmék helyett
Vidám ember-nyáját

Adjatok, adjatok!
Bölcs felvirágzást
Terror hangja helyett
Békés harangzúgást

Adjatok, adjatok!
Egy mosolyt, egy kézfogást
Ingó lelkűeknek
Buzgó bátorítást

Adjatok, adjatok!
A kérés sosem szégyen
Hisz amit kérek
Nem magamnak kérem...

SATU...

Mikor én még tízéves sem voltam
A harmincévest is öregnek láttam
No nem aggnak – csak
Olyan majdnem elsiratandónak
Amikor közel húszéves lehettem
A negyven-felé ballagó lett öreg a szememben
Majd elértem a harminchatot
S mondanom sem kell
Mennyire elképzelhetetlenül hatott
Kolleganóm – aki éppen betöltötte az ötvenhatot
/Kövéren, fájós lábaival/
Új szerelmével kézen fogva andalgott
Miközben két szeme két csillagként ragyogott...
S amikor az ötven már engem is elhagyott
A sorban az első unokám ilyenformán háborgott:
Mama! Gondolj bele... csak gondolj bele...
Pedagóg és nincs annyi esze, hogy neki már satu!
Érted? Satu!
Ilyen öregén! Most akar szülni...
Már fel sem tudja nevelni!
Mégvártam, míg lelassult, míg a háborgás elcsitult
S rákérdeztem: – Hány éves az illető kedvesem?
Harminchat! – dörgött a válasz – harminchat!
Három év múltán a hároméves unokám
Egy közös játék kapcsán – szelíd csalások árán
Hogy én miért nem vagyok oly ügyes, mint ő
Kérdést feltéve – Sajnálkozó
Szánakozó szemekkel ezt felelte:
Mert te már öreg vagy Mama...
S nyomban megjelent előttem ismerős igaza
S milyen rendszerető az élet...
Betöltötte vélem ama bizonyos évet – az ötvenhatot
Ami kolleganómet látván olyan elképzelhetetlenül
Hatott – S bizony...
Nem kézen fogva ugyan – mert annál gyávább vagyok
De az én szemem is volt, hogy csillagként ragyogott...

EGY RÉGI TÉL visszhangja

A környék mintha meghalt volna...
Kemény ábrázatát
Mint őszebe fordult fehér borosta
Úgy lepi a zúzmara...
Az utcákat, fogait csattogtatva a tél uralja
Kocsonyás fagyba dermedtek a házak
Kéményeikből, mint felfutó lázak
Fekete füstöt okádnak
Egyik pöfögve, másik kövéren
Ég felé törően
Harmadik, negyedik, sokadik
Pernyét szitálva
Az ólomszíntől nehéz homályba
A környék mintha meghalt volna...
Pedig csak néma – Alázatos
Mint a megőszült fák is
Mint a zúzmarától görnyedő orgonabokor is
A tél súlya alatt roskadó nádtető is
Csak a rozoga deszkakerítés feketéllik
Mint az idő hatalmas fehér szájában
Az elszuvasodott fogak...

LEVÉL VOLTAM...

Levél voltam
Kit elsodort
A szél

Hit vagyok
Ki egyszer
Visszatér...

ZENE és LÁNG

Bársony ruhájában
Táncot lejt a láng
Csapongó mozdulatai
Ősi vibrálásai
Mint a felkelő nap nesze
Izzik lelkében a zene...

Hajlong a láng
Kecsesen ring
Megadja magát
Újra vad táncba kezd
Ropja a láng
Hév festi pirosra orcáját

Duruzsol benne
A nap-lelkű zene
Harsog és ropja
Ropja és harsog
Nap-lelkű, mint a zene
Mint mennyeknek tengere

Fényt üzen a szeme
A vörösen izzó szeme
S a zene
Lágy, tüzes nesze
Ölelésben egyesülve
Borul össze vele

S születik új zene
Mitől még fényesebb
Még lángolóbb lesz
A táncoló láng
Vörösen izzó szeme...

VÉGZETESEN szükségszerű

Álmok?

Utolsó rongyai is foszladoznak...

Csak...

Ostoba illúziók játékszerei voltak.

Megannyi hajnal...

Ma...

Nyomasztó súly.

Egyforma hit

Egyforma undor.

Keserű szemű tekintet.

Különös, avult göncökbe csomagolt

Vágy.

Ágba szökött remények kopasz váza.

Kénsárga hazugságok eszelős mása.

Végzetesen szükségszerű

Brutális valóság.

Mint...

A félig leégett füstölgő gyertyák...

DÉLIBÁB ködében...

Sárba gyúrva	Önön kezében
Virul mélabúja	Talán nem is tudja
Délibáb ködében	Fantomölelésben
Mosollyal arcán	Zúzmara őrköd
Szivárvány álmán	Vágyakat altat
Por lepte fák alatt	Kábító árnyaival
Kel útra a sóhaj	

A sivár, vézna hajnal...

DÜBÖRÖG a RÖG!

Dübörög a rög
Kiált és dübörög

Kiált és kér
Kér és kiáll!

De – csak
Ragacsos kezét
Nyújtja a sár!

SZAVAK

Zordon – vad – vígság
Kesergés – rügyező – fagy
Tél – ág – felejtés – patak
Tág – éj – verejték – harag
Boldog – züllött – álmatag
Rád – várt – sütött – Nap
Tompaság – szerelem – dal
Ifjú – béke – megsárgult – haj
Színes – elgurult – remények
Lehullva – elestek – enyésznek

Szavak

Csak üresen kongó szavak
Világtalanok
Mint a vak
Ki keresi, de nem leli az utat...

VÉDJEGY...

A világ homlokán villogó bélyeg
Mondhatni – amolyan – védjegy
Szerzés – pénz – békétlen műve
Tompán dübörgő háborús jele

A világ homlokán villogó bélyeg
Mondhatni – amolyan – védjegy
Megpecsételve vérrel és szennyel
Ebugatással – komor síri méccsel...

ÁRNYAK és ÉRVEK

Hallgatnak
Az árnyak
Hallgatnak
Az érvek
Arcokon
A gond
Szánt
Vet
S
A
Halál
Arat

EGY GYERMEKDAL...

Egy gyermekdal kelt szívemben útra
Egy gyermekdal újra és újra
Egy gyermekdal napról és napra
Lelkem falához támaszkodva
Az ég összes csillagát ragyogtatva
Duruzsol szelíden hangja

Egy gyermekdal kelt szívemben útra
Egy gyermekdal újra és újra
Egy gyermekdal napról és napra
Lelkemben örömtűzet gyújtva
S e fénylő tűznek perzselő lángja
Múltam kincseit visszakívánja

Egy gyermekdal kelt szívemben útra
Egy gyermekdal újra és újra
Egy gyermekdal napról és napra
Lelkemben tűnődve rámutat a múltra
Múltba ágyazódott puha dallamokra
Rég elment anyák ölelő melegét hozva...

SZERELEM

Boldog vagy!

Pedig... csak harmatot ittál...

S máris kevély, mint egy király

A boldogság zengő szót adott szádra

Sugarat, mint Nap a kibomló fákra

Boldog vagy – Nászi fuvola

Kiürült szíved méhe termékeny újra

Dalolsz, mint eget dicsérő madár

Magasra szállsz – Megszűnt minden határ

Császár lettél, dal, énekesmadár – Király!

Boldog vagy – Boldog és Nagy

Természet keblén isteni sejtelem

Fenségesen csillogó vénuszi érzelem

Ezüsthabok ringatják valód

A fényes magasság a templomod...

JÓ SZÁNDÉKKAL kikövezve

Jó szándékkal kikövezve
Istenem, de jó is lenne...
Nem teremne örvény és sár
Tengernyi értelmetlen halál
Horgot vető silány álnok
Lelkekben túrkáló ármánynok

Jó szándékkal kikövezve
Istenem, de jó is lenne...
Megnyílnának mind a kapuk
Miket őriznek szemforgatók
Mint barlang torkában a rablók
Strázsálják irigyek, gonoszok

Jó szándékkal kikövezve
Istenem, de jó is lenne...
Ha a világ útvesztője
Jósággal lenne kikövezve!

HAZUG ÉVSZAKOK...

Hazudott a tavasz – a ravasz
Mindent ígért – és mindent megrontott
Így a rügy is hazugságot bontott

Hazudott a nyár
Hazug tavasz után
Ez már vele jár...

Hazug lett az ősz is
Bármily meglepő is
Eső helyett kőzápor sistergett

S megjött a tél – igaz, nem sietett
De ő is hazudott – Puttonyában nem
Jókedvű havat, csak bosszúságot hozott

S újra itt a tavasz – S újra nagyon ravasz
Kitalál mindent, hogy maradhasson
Hogy hazugságaival a nyár helyett ő arathasson...

SZÉP volna...

Ha a kitárult világon csend honolna
Csak a fény csorogna
A Napnak fénye hullana csillogva

Megszűnne minden ártó lárma
Minden gyötrelem szorító abroncsa
Mellettünk hűs patak csobogna

S szívünk, mint nyugtalan láva
Izzó cseppekben egymásra találna
S nem lenne bántás – csak hála...

NEM – mintha...

Nyáron át mezítláb jártam
Forró porban, ragadós sárban
Bocskor nőtt a lábamon – S este
Vastag sárcsík a lavóron

Egykori magamat ma is látom
Hogy dagaszt lábam a sáron...
S be kell, valljam – „gyermekkorom”
Ha van alkalom – még kipróbálom

Bocskort növesztek a lábamra
Persze úgy, hogy más ne lássa
Nem – mintha a jelenlét zavarna
Csak... elveszne a gyermekkor íze, zamata...

MINT a SZEGÉNYEK MESÉJÉBEN

Mint a szegények meséjében
Három árva egy fészekben

A legkisebb én voltam
S mielőtt világgá indultam

Nem létező tarisznyámat
A szögről leakasztottam

Elbúcsúztam fűtől-fától
A nagyfalunak határától

Lépteim halkan gurultak tova
Lelkemnek lábnyoma volt áfonya...

Hogy ne féljek mellém a szél szegült
S vigasztalásul reményt hegedült...

MINDEN virág MÁSNAK nyílik

Minden virág szép
De enyém a legszebb

Minden virág kedves
De enyém még kedvesebb

Minden virág másnak nyílik
Enyém sem különben...

Illatozó szirmait
Másnak nevelgettem...

TALÁN

Talán
Csak-csak
Lesz valami
Eredménye, hogy
Ilyen sok-sok betű
Sorakozott csatarendbe
Talán csak-csak felcsillan
Valami fénysugár, ami elvisz
Valahová lassacskán – Talán a
Sok csak-csak sem volt hiába – Hisz
A remény sem mindig önmaga hiú ábrándja!

2007. ÁPRILIS

Megsebeztél...

Csak dong, dong...

Mint a porszem...

Álmodj merészet!

Társtalanul

Múlik az idő egyre...

Mindenkiben téged látlak

Boldogok-e?

Margóra...

Már dér hull hajamra

Te csöndes avartemető

Évről – Évre

Józan megadással...

Könnyű könnyeket szeretnék sírni

Mert mi a bátorság?

Vak vagyok...

Harmatméz

Démonok – Álmat miért is adtatok?

Ölés előtt – Ölelgetés...

Lábnyomokat lépünk

Lelépéskor is!

Megcsonkított mese

Egy Haza panasza

MEGSEBEZTÉL...

Te tetted velem – Te
Te álnok „hű” barát
Feledve múltat, szépet
Ezernyi megmért emléket

Valaha szeretté
Te álnok „hű” barát
S mégis... S mégis
Megsebeztél...

Gonoszmód elvéreztettél
Addig forgattad a szavakat
Mint tört – Míg szívem
Apró cserepekre tört

Megsebeztél...
Te, Te tetted velem
Álnok „hű” barát – Te
Aki valaha szeretté...

CSAK dong, dong...

Dongó dong, dong, s dong
Szárnyait feszíti
Szellőt remegteti
Lepi a fákat
Virágtól terhes ágakat
Csak dong
Dong, dong, s dong

Feslő bimbókat bont
Alvó szirmokat ébreszt
Csurgó illatot csapol
Szivárványt rabol
Szél hátán megpihen
S csak dong, dong
S dong szelíden...

MINT a PORSZEM...

Nagy voltam
Mikor megszülettem...

Erő
Szépség
Sejtelem
Tudás

Óriás!

S lettem
Idővel megrakva
Egyre kisebb „glóriás”

A tudás? ? ?

Lombom már erő sem
Szépség sem...
S a sejtelem?
Egyre apróbbá
Érlelődöm
Mint a porszem...

ÁLMODJ MERÉSZET!

/ unokáimnak/

Aludj, aludj
Kicsi unoka
Két ölelő karom
Álmod vánkosa

Aludj, aludj
Kicsi unoka
Álmodj
Ha majd nagy leszel...

Álmodj merészet!
Igazat! Fényeset!
Szépet...
Csak szépet...

TÁRSTALANUL

Zúgó szélben
Kopár
Meredek szirten
Egy tölgy áll

Lombtalanul

Beborult ég alatt
Gyászol
Némán
Társtalanul

MÚLIK az IDŐ EGYRE...

Pusztá a magasságos Égbolt
Fagyos csillagok szikrázó fészke
Sietősen múlik az idő egyre...
A hegyek mögött az esti fényre
Megtértek már a csillagpásztorok

Színét vesztette az opálban fürdő köd
Szürke a füst – Habozva gomolyog
Borzongást szítálva a Hold ragyog
Bámulom – Tűnődésem méla
Mi célból siethet az idő tova?
Bár... tudom...

A holnap ismétli magát újra
A perceknek nem lehet vége soha
A holnap mindig végtelen
Velem – Vagy nélkülem
Mindig – Végtelen...

MINDENKIBEN TÉGED látlak

Mindenkiben Téged látlak
Idegen arcban is Te jössz felém...

Mindenkiben Téged látlak
Hogyan szabaduljak Tőled én?

Bár szívem elégett
Már nem is lázad

– Megadatott a jótékony bocsánat
Velem kel s fekszik az alázat –

Nyugodt a lelkem
Nincs benne vágy, bánat

Mégis, mégis mindenkiben
Téged, Téged látlak...

BOLDOGOK-E?

Vajon boldogok-e kiknek nincsenek álmai
Kiknek a céltalanság céda ágyai
Zsigereiket létként melengeti?

Kikre nem hat Égtől Üdvös Tekintet
Nem vesznek komolyan életet, szerelmet
Csak a kék ragyogtatja alantas ösztöneiket

Vajon boldogok-e Ámor győztese
Mikor a Hold silány veszejtő fényei
Ömledezve igyekeznek dicsérni

Az „enyhe moll-t”?

S vajon boldogok-e kik reggelente
Újra és újra
Hunyt szemmel néznek a Napba?

Kik hant fölött
A szellemet hanyatt fektetik – S létük
Hamufellege alatt a mellüket verik?

MARGÓRA...

Üvöltő csordák – üvöltő ebek
Ösztövérszigolyák – lenyelt csal-étkek
Vadul villogó ki sem gyúlt szemek
Lesütött pillájú lelkiismeretek...

Gyarló „ragacsos” utódok
A horda szolgálatába miért is álltatok?
Maradtatok volna bujdosó néma vad
Fegyverre éretlen kóborló gyáva had

Erdő szülött – kuporgó hegy – hallgatás
Szelíd tüzeket szító lélekoldó zsongás
Pusztítás nélküli pusztulás
Lét csorgatta fényben csöndes elmúlás...

MÁR DÉR hull hajamra...

Már dér hull hajamra
Múló napok vesztesége hűt
Még sincs bennem bánat, se kétség
Igaz, örömek lángja sem fűt

Tisztult szemem – bár rövidebben
Mégis jobban lát...
Már felismeri ki a hízelt
S ki az igaz barát...

Szemem visszafelé nézi az éveket
S bizony másként látja az érveket
Ím ezt ajándékozta a múlt idő
Csendesen pereg – Termékeny
Mint az őszi vetésre hulló eső...

TE CSÖNDES AVARTEMETŐ

Te zöld erdők puha sötétje
Te hűvös ragyogás
Te örök megújuló varázs
Te közönyös újjászülető
Te csöndes avartemető
Te vadakat rejtő szunnyadó folt
Te ágak hegyén lélegző holt
Te örökös boldog pihegés
Te fenséges, légies sziszegés
Te fületeg örök változás
Te harmat könnyeket ontó sírás
Te komor, elnyelő zokogás
Te magad vagy az örök feloldozás...

ÉVRŐL – ÉVRE

Évről-évre velem reménykedik a tavasz
S én vele...

Szemem még bizakodva tekint a kikeletbe
Ám hiába halmoz el szeszélyes kincseivel
A friss lomb, virágzó fák, gyöngyvirág
Az ifjan lobbanó tavasz illatával nem ér fel

Évről-évre velem izzik a nyár
S én vele...

Édes kín, sajgó vonaglás a Nap melege
Aléltan megadó forró ölelés
Számptalan apró báj, könnyed lebegés
Pár ragyogó hónap, jóságos feledés...

És évről-évre velem őszül az ősz is
S én vele...

Csontjai, csontjaim meszesen ropognak
Levelei, leveleim enyészet felé hullanak
Keményebb az álmom, mint régen – Mint
A vér-szavára váró őszi estéken

Ám évről-évre velem didereg a tél is
S én vele...

Egyre inkább fogva tart – Megmér
Vezekelni kényszerít rabszolga csöndje
Korai éjt fakasztó ködös sötétje
Hidegen hulló hófehér könnye...

JÓZAN MEGADÁSSAL...

Akarlak...

Lobbant lánggra egy gondolat

Vagy talán mégsem...

Érzéseimet – Megadva szemlélem

Szeretném

Érinteni a szádat...

Szeretném

Ha valós lenne a káprázat...

Ám mégsem...

Szívem gyáva csöndje

Mint a búcsúzó Nap gyöngé fénye

Lebegő bíbor folt

Tehetetlen

Csak egy színfolt

Mint a kéken vibráló égbolt

Csak él csendes csobogással

Akaratlan

Józan megadással...

KÖNNYŰ KÖNNYEKET szeretnék sírni...

Könnýű könnyeket szeretnék sírni
Jó ízű, könnyű álmokat idézni

Könnýű könnyeket szeretnék sírni
Könnýű-záporban lelkemet sétára hívni

Könnýű könnyeket szeretnék sírni
Könnýtű – Felejtű könnyeket

Hogy lelkem jobbára
Ne hulljon nehezeökként az emlékezet

MERT mi a BÁTORSÁG?

Mert mi a bátorság?
Hetyke kövekből
Kirakott kiruccanás...

Aranydárdás izgalom
Felcsapó láng
Pusztában szaladó fa...

És, ha... ha elfogy a
Hetyke kövekből
Kirakott... s megáll a fa?

Menekül vermébe ejtetten
Magába roskadva
Gyávábban, mint a gyáva...

VAK VAGYOK...

Bár nem kértem
Élőn, elevenen
E csillagzat alá szült
A kérges mulandóság
S tereli létemet
A lágy semmiség:

Az életvágy

Sodor a zajos némaság
A semmitmondó
Pillanatokba kapaszkodó
Zátonyokon hallgató
Illanó boldogság...

Vak vagyok
Botorkáló vak

Világi préda...

HARMATMÉZ

Nézd! – Apró gömböcskék
Sárgák, pirosak
Szivárványként játszanak
Gyémántként ragyognak

Látod? – Ott az a kék!
Milyen csodálatosan villan
Milyen szép!
Menj közelebb s nézd!

Látod? – Hogy tükröződik
Gyöngyükben a Nap s az Ég
Áldás a fű ölen
Harmatméz...

DÉMONOK – Álmot miért is adtatok?

Folyton-folyvást pazarló
Színesen bomló illatok...
Ó, álmot miért is adtatok?

Miért is adtatok édes szenvedélyt...
Miért csöpögtettétek szívembe a reményt...
Ó, álmot miért is adtatok?

Ó, démonok – Ti gyáva hóhérok
Meztelen didergéssel léptettétek a drága percet
Ó, ti gyarlók! – Álmot miért is adtatok?

Két lángoló part között
A semmit szűrtétek át...
Ki engedte meg e pazarlást?

Ó, démonok! – Álságok!
Illatok áradó szava – Csak
Hitszegésnek volt sűrű mocsara?

Ó, álmot miért is adtatok...
Szemérmetlenül hazugok voltatok
Hazug volt minden szemvillanás

Ti kártékony démonok
Ti gyáva hóhérok
Nincs megbocsátás!

ÖLÉS ELŐTT – Ölelgetés...

Ha a macska egeret fogott
Kínoztatja, dédelgeti, ölelgeti
Nem az ölés fontos neki

Csak a szakszerű becserkészés
Csak a zsákmány öröme
Csak az elejtés gyönyöre

S ránk – „magasabb” lényekre
E primitív példát vetítve – Kínosan
Igaz – e zsákmányszerzés öröme:

A becserkészés – Az elejtés
A dédelgetés – Ölés előtt
Ölelgetés...

LÁBNYOMOKAT lépünk...

Végestelen-végig
Járunk, megyünk
Lépünk...

Lépünk egyet
Sokat
Szerényet és bátrat

Végestelen-végig
Lépik a lábak
A nyomokat...

Por száll
A nyomokra
Végestelen-végig

Mégis megyünk
Megyünk
Lábnyomokat lépünk...

LELÉPÉSKOR is!

Lépcső fölfelé
Lépcső lefelé
Menni kell
Vagy nem

Van önjáró...
Irányítással fölfelé
Irányítással lefelé
Mozgó

Mozgatható:
Föl és le...
Le és föl...
Rálépéskor – Tessék vigyázni!
Lelépéskor is!

MEGCSONKÍTOTT mese

Volt egyszer, hol nem volt...

Ott rézsút...

Csőrét még egyre feni...

Rögtönzött élet millió szárny verdesi...

Még mindig élnek...

Ha meg nem haltak...

Egy HAZA panasza:

Égiek, földiek csábítottak
Szavahihető szavak elárultak

Hitek – hitetlenségbe nyársolódtak
Több felől szorongatták torkomat

Elágazásoknál csak tenyéryi helyet szorítottak
S szó nélkül tűrték feldarabolásomat...

Készítette: AGROINFORM Kiadó és Nyomda Kft.
1149 Budapest, Angol u. 34. – Telefon: 220 8331
E-mail: kiado@agroinform.com • www.agroinform.hu
2007/153

TALÁN

Talán

Csak-csak

Lesz valami

Eredménye, hogy

Ilyen sok-sok betű

Sorakozott csatarendbe

Talán csak-csak felcsillan

Valami fénysugár, ami elvisz

Valahová lassacskán – Talán a

Sok csak-csak sem volt hiába – Hisz

A remény sem mindig önmaga hiú ábrándja!

ISBN 978 963 502 874 0

9 789635 028740

AGROINFORM KIADÓ